

Κύττα τους πῶς γυρίζουν,
βρέ Περικλῆ τένορε,
καὶ ξένοιστοι σφυρίζουν
Γραβιάτα, Γροβατόρε,
καὶ Νόρμα καὶ Λουτσιά,
κι' ὅλοι των μακαρίζουν
τὴν δόλια τὴν Γραιτσιά.

Ἄκουσέ τους, φουκαρά...
τραγουδοῦνε μιά χαρά
παρὰ τῆς ἀλῆς τὴν θίνα:
μιά μπέλλα Φιορεντίνα.

Ἄκου κάτω 'στὸ γιὰλὸ
τὸν Πουτσιήν, τὸν Μασαχάνη,
τὸν Μπελλίνη καὶ τὸν Βέρδη.

Λένε 'στους Ρωμηούς καλὸ
πῶς ὁ πόλεμος θὰ κἀνῃ
καὶ σ' ἔμας θ' ἀφήσῃ κέρδη.

Γιὰ μὰς νίκη ἔφημερόνει,
καὶ φωνάζουν φαμφαρόνοι:
χαίρε, μίο μακαρόνι.

Δόξα νίκης ἀνατέλλει...
καλῶς ἦλθατε φρατέλοι.
Καὶ σεις φάτε πιττ' ἔδω
'στῶν Ρωμηῶν τὰ Βιλαέτια,
ποῦ 'σκορποῦν χωρὶς φειδῶ
τὸν παρὰ καὶ τὰ ρουσιτίνα.

Ἄς τρώμε μακαρόνια
σ' εὐτυχισμένα χρόνια
κι' ἀλῆθεα ζηλευτά.

Ὁ μακαρόνι μίο,
'στὸ Κεντρικὸ Ταμετο
πλημύρ' ἀπὸ λεφτά.

Ὁ μπάριπα — ντόρος ρέει,
καὶ τὰ πολλὰ μας χρέη,
θὰ σβύσουν τοῦ λοιποῦ.

Κι' ὅλοι μικροὶ μεγάλοι
θὰ πᾶνωμε καὶ πάλι
σάν πρὶν τὴν Ἄλεπου.

Τι χαρτίνο πλοῦτου στίβα!..
καθενὸς ψυχῆ σικιτῶ...
Γαριβόλδη, τρὶς εἰδίβα,
τρὶς εἰδίβα, λιμπερτά.

Τρὶς εἰδίβα ξεφωνίζουν
καὶ τὰ δόστια νησιά,
ποῦ πολλοὶ τὰ τακλιγῶν
μὲ μᾶν ἀπ' ἀπελπισιά.

Κάνετέ τους πατινάδες,
κι' ἔχουν γλώσσας οἱ φρατέλοι,
ὅπου στάζουν πάντα μέλι
γιὰ Ρωμηούς μακαρονάδες.

Τι χαρά!... τι πανηγύρι!..
ὦ πατριε φιλελευθερά,

σάν φιλόστοργη μητέρα
δέχου κάθε μουσαφίρη.

Π. — Ἐστὴν μεγάλην πατρίδα
μὲ τὰ μάτια γαριβά
καλῶς ἦλθατε 'φέτο,
ποῦ μὰ' μέρα κι' ἔεινῃ
καθὼς πάει θὰ γίνη
μακαρόνι σπαγέτο.

Φ. — Καλὰ λές, Περικλέτο.

Π. — Καλῶς ἦλθατε τώρα,
ποῦ δὲν ἔχομε φώρα,
καὶ μὲ βόλια χρυσά
φιναλέντα θὰ φάμε
ἕνα κι' ἄλλον ἰνφάμε
τῆς Τουρκίας φρεσά.

Φ. — Καλῶς νᾶλθη καθένας φρατέλος
εἰς τὴν γῆν τῆς μουφιούζας τῆς μάννας,
ποῦ μὲ νέους μὰς ψάλλει παικᾶς
τῆς μακαρῆς τῆς πενίας τὸ τέλος.

Μακαρού κάθε φτώχια τινάζει,
κι' ἐμπροστὰ σὲ γεμάτα Ταμετα
μὲ φωνὴν βαρυτόνου φωνάζει:
ὦ ντελίτσινα ντελίτσινα μία.

Τάδε λέγει Φρασουλῆς πρὸς φρατέλους προσφιλεῖς.

Εἰς τὴν πατρίδα τὴν κοινὴν εὐέλπιδες ἔλατε...
καὶ σὰς σὰς διώχουον σάν τοὺς Ροῦμὲ μὲ τόση καταρόνια,
ἀστεγοὶ περιφέρεσθε, τὰ σπήτια σας χαλάτε,
μὴτε λεπτὰ δὲν ἔχετε νὰ τρώτε μακαρόνια.
'Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσθε φρατέλος μας κανεῖς...
ἔδω κι' οἱ ξένοι τρέφονται σάν τοὺς ὁμογενεῖς.

Ἐστὼν Ροῦμὲ τὸ γῶμα τὸ κλεινὸν
ὅλοι μ' ἔλπιδας ἴτε,
ποῦ καταρῶνιον κοινὸν
παρ' ὅλων θεωρεῖται.

Πρόσφυε ἀξιολύπητος κι' ἡ νέα Ρωμηοσύνη
μ' ἕνα ντορβὲ κατὰ καιροῦ,
προσφυέγει πρὸς τοὺς ἰσχυροῦς,
καὶ δέχεται τοὺς πρόσφυγας μὲ τόση καλοσύνη.

Δὲν τὴν ἀκούον τὴν ἀμοιρῶν... καθεὶς τὴν ἀπελαίνει,
τὴν παραδέσπουν οἱ τρενοὶ
καὶ τὴν σαρκάζουν Σειληνοὶ
καὶ Σάτυροι καὶ Φαῖνοι.

Ἐνφ δὲ καταρῶνιον ἡ δυστυχὴς ζητεῖ.
κι' ἐνφ γουπετεῖ,
κι' ἀγρίως ἀπελαύνεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ τοσοῦτων προστατῶν, συμμάχων καὶ γειτόνων,
πρὸς ταῦτην ἔρχεται καθεὶς
ἀλλόφυλλος ἀπελαθεῖς.

Ἐμεῖς φιλόξενοι Ρωμηοὶ, καὶ σεις Ρωμαῖοι ποῦροι,
ἀς ἀνταλλάξωμεν φιλή,
κι' ὁ πόλεμος σας, Ἴταλοι,
μὰς ἦλθε κελεποῦρι.

Ρωμαίοι σεις κι' ἔμετις Ρωμαῖοι κοσμοφιλεῖς ἀκόμη,
 ποῦ συνδεόμεθα στενά
 μ' αἰσθήματα κι' οἱ δὴ κοινά,
 κι' εἶναι σχεδὸν παράγνιμα τῶν Ἀθηνῶν ἢ Ρώμῃ.

Ρωμαίοι σεις κι' ἔμετις Ρωμαῖοι μὲ πόθους ὁμοφύλους
 ἠμεθῶς ἄς προσφύγουμεν κι' οἱ δὴ μὰς πρὸς ἄλλ' ἄλλου.
 Ἔσκις σ' ἔμας κι' ἔμετις σὲ σὰς νὰ τεινόμεν τὴν χεῖρα,
 ἀπὸ κοινῆ μὰς ἦνυσε καὶ μὰς ἐνόνη μοῖρα.

Μὴν ἐγαλάρωσε δεσμούς ἀδελφικούς ὁ χρόνος,
 κι' ἀποτελεῖται μὰς φυλῆ
 Ρωμαίων — Ρωμαίων σφριγηλή,
 κι' εἶναι τὸ Καπιτώλιον πνοῦ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐλάτε... σὰς δεχόμεθα σ' αὐτὴν τὴν συμφορὰ σας
 καὶ μὲ τῆς γυναῖκες σας, μαζὶ μὲ τὰ μωρὰ σας.
 θαμιάστε κυματισμούς Ἑλληνικῆς θαλάσσης,
 σπυγνίστε σὲ θάλατρα καὶ σὲ διασκεδάσεις,
 ἢ ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴ παραπαῖον θῆμα
 εἰς ὀδηγήσῃ σ' τὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοπάπου μνήμα.

ἔμετε, φίλοι πρόσφυγες, κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης
 πῶς ἦτο, καθὸ λέγεται, Ρωμαῖος συμπολίτης,
 καὶ σ' τὴν Ἀθῆνᾶ πέθανε, τότε Ρωμαϊκῆ,
 κι' ἐπίτηδες ἐτάφη
 ἵσ' τὰ θεῖα τῆς εἰδάφῃ
 καὶ ν' ἀποθανατίζεται κι' ἡ Χωροφυλακῆ.

Ἦσως νὰ τὸν ἀπῆλασαν καὶ τοῦτον ἀπὸ κἀπου,
 κι' ἦθε κι' ἐκεῖνος τότε
 πρόσφυξ', συμπατριώται,
 κι' ἴδωκα τὴν περπατεῖ κοντὰ σ' τοῦ Φιλοπάπου.

Γι' αὐτὸ σὰς παροτρύνω
 μὴν πάτε καὶ σ' ἐκεῖνο
 τὸ τοῦ Ρωμαίου μνήμα.

Πρὶν κἀποιοῦ αὐστηρῆς
 τῆς ἠθικῆς φρουρῆς
 σὰς πᾶρ μὲς σ' τὸ τμήμα.

Ἄν ἔχετε μολιὰ καλὰ
 προσέχετε καλὰ,
 κι' ἀκούστε κι' ἑμένα, τὸν ξύλινο φρακτέλο,
 ποῦ τὸ καλὸ σὰς θέλω.

Μὴν πάτε πρὸς ἐκεῖ,
 ἀλλέως σφυροέλλα σας,
 θὰ πάτε φυλακῆ
 καὶ σεις καὶ τὰ μουρέλλα σας.

Δὲν θέλω συμφορὰς νὰ θρηνηθῶ,
 κι' ἂν σὰς εὐροῦν σ' τὸ μνήμα μὲ κυράδες,
 ἴσως σὰς ἀπελάσουν κι' ἀπ' ἐδῶ,
 καὶ τότε ποῦ θὰ πάτε, φουκαράδες;

Καὶ σ' τὴν γρητὴ τὴν Σάρκα καὶ σ' τὸ γέρο
 φωνάζου ἀρεμάνοι: τίς εἶ;
 κυντάξετε κι' ἐκεῖνον τὸν Καμπέρο,
 ποῦ πέταξε σ' τῆς Ἰδρας τὸ νησί.

Οὐ μὴν καὶ σ' τοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκλόμες,
 ποῦ κι' Ἕλληνες ἐπῆγαν μετὰ τὸλμης
 νὰ δείξουν τὴν ἀλκὴν τῆς γεννητείας,
 κι' ἔκει γὰρ τοὺς Ρωμαῖοὺς μεγάλου κρότους,

κι' εἶς ἄλλ' ἔνευ φορὰς ἐφάνη πρῶτος
 ἄλτης μοναδικὸς ὁ Τεικλιτήρας.

Καὶ πάντες ἀπεθαύμασαν τὸν ἄλτην,
 κι' ἐξῆμνησαν ἐμβρόντητοι τὴν Ἄλτην,
 τὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας, μὰ κι' ἐκεῖνος
 τοῦ πάλοι τρισπέρου τοὺς κοτίνους.

Καλῶς μὰς ἦλθατε καὶ σεις σ' τὴν ἐποχὴν τροπαίων,
 ποῦ πᾶναις μπόγλας τὰ σκυλιὰ,
 κι' ἐβάλαμε καὶ τὰ γαλιὰ
 τοσοῦτων Εὐρωπαϊῶν.

Καλῶς μὰς ἦλθατε καὶ σεις αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 ποῦ θάλλει κι' ἡ πατρις Ἑλλάς,
 καὶ ψάλλει κι' ὁ Κορομηλιὰς,
 ἵσ' τὰ νόμμερα ξεφτέρη:

Νῆχα χαρτὶ τὸν οὐρανὸ τῆ θαλάσσης μελάνι,
 νὰ γράφω περισσεύματα, κι' ἀκόμη νὰ μὴ φθάνη.

Τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια, ποῦ ἔπετυχαν θαυμάσια.

Π. — Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, στάσου ἄγαν κι' πίσω,
 καὶ σ' τοῦ Φαλήρου τοὺς γαλοὺς
 τοὺς πρόσφυγας τοὺς Ἰταλοὺς
 κι' ἐγὼ θὰ προσφωνήσω.

Καλῶς ὤρισται καὶ σεις σὲ τόπους παυσίλυτους
 τώρα, ποῦ καὶ παντοίας
 παραληρεῖ μαντείας
 ὁ Δελφικός ὁ τρίπου.

Τώρα, ποῦ καὶ γυμνάσια ἔγινεσαν τοῦ Στόλου
 σ' τὴν θάλασσα τοῦ Βόλου,
 τώρα, ποῦ νίκην προσεχῆ
 κι' Ἀνόρθωσιν ἐπιτυχῆ
 μαντεῖαι κι' ἡ Δωδώνη.

Τώρα, ποῦ ἔβροντήσαν πυρὰ,
 κι' ὁ Βασιλιὰς πρῶτη φορὰ
 τοὺς Στόλους προσεφώνει.

Ἐγυμνάζοντο τὰ σκάφη, κι' ἄκουγες βροντὴν οὐδίδος
 κι' ἔσκαψε φρικώδης μπάλα,
 ὅταν νάσου μέσα σ' ἄλλα
 καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος.

Μόλις τῶδαν νὰ προβάλῃ
 ἔγινε βοὴ μεγάλη,
 κι' ἔκραζαν πολλοὶ βροντῶντες: ἔγλα μολὰ κι' ἴγλα λέσσα,
 ὁ Λευτέρης εἶναι μέσα.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος, ποῦ καθεῖς τὸ καμαρόνι,
 ἐγαράκιωνε τὸ κύμα καὶ δὲν ἐρριγγε κανόνι.
 Εἶχε ριζὴ πρὸ καιροῦ μία τέτοια κωνοιά,
 ποῦχε σείσει τὸν ντουχιὰ,
 κι' ἔκανε τοὺς Τουρκαλάδες νὰ λθουν ἕως σ' τὴν Λαμία
 κι' ἦθελαν νὰ πληρωθοῦνε καὶ πολεμικῆ ζημιά.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος μὲ τῆς Κρήτης τὸν πιλῶτο
 ἐτραβοῦσε δίχως κρότο.